

APRIL

ANGELČEK 1933/34 - ŠT. 8

Alozij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Velika noč je praznik Jezusovega vstajenja, pa tudi praznik našega veselja. Vsi verni ljudje se veselijo velike noči. V sveti spovedi so očistili svoje duše, Jezusa so prejeli v svetem obhajilu, pa jim je v srcih toplo in svetlo. Vstali so z Jezusom in se z Jezusom radujejo. V dušah odmeva veseli velikonočni klic: aleluja — hvala Bogu!

Na velikonočno jutro je v krščanskih družinah tako lepo. Po jutranji sveti maši smo sedli za belo pogrnjeno mizo. Pa so prinesli mati pisan jerbas, z belim prtom pokrit. Velikonočni žegen je bil v njem. Odmolili smo. Potem pa so oče narezali blagoslovljenega kruha in mesa, vsak je dobil svoj velikonočni pirh, še blagoslovljenega hrena so nastrgali. Z nekim svetim spoštovanjem sem jih vselej gledal. Kakor duhovnik so se mi zdeli tisto jutro. In smo jedli blagoslovljeno jed v veselju in s hvaležnim srcem. Pa sem si mislil: morda je danes tudi dobri Jezus pri nas. Gotovo je bil. Saj je sam rekel: »Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med vami«. Za sveto veliko noč pa smo res sedli k mizi v Jezusovem imenu. Z mislijo na dobrega Jezusa smo sveto pojedino začeli in končali.

Vsak dan bi morali sestiti k mizi v imenu Jezusovem. To pa delajo tisti, ki pobožno molijo pred

jedjo in po jedi. Molitev pri mizi se zdi mnogim ljudem brez pomena in jo opuščajo. Mi pa vemo: vse, kar se tiče Boga, ima velik pomen. Tudi molitev pred jedjo in po jedi ima velik pomen in veliko korist.

Legenda pripoveduje, da je prišel k svetemu Janezu odličen pogan. Ko sta sedela pri mizi, je vzela pogan strupa, ga vlil v čašo vina in dejal: »Ako izpiješ to vino, ne da bi ti škodovalo, tedaj se dam krstiti in postanem kristjan.« Sveti apostol je dvignil oči k nebu in molil. Potem je blagoslovil zastrupljeno pijačo in jo izpil. Nič mu ni škodovalo. Njegova popobožna molitev je odvzela vinu ves strup. Pobožna molitev pred jedjo bo tudi nam blagoslovila jed in pijačo, da nam hrana ne bo škodovala. Kjer pri jedi pobožno molijo, tam je dobri Jezus pri mizi. In Sveti Duh plava nad tako družino. V taki družini je božji blagoslov. Četudi je hrana revna in preprosta, Bog bo dal, da bo teknila in telo okrepila.

Molitev pred jedjo je prošnja za božji blagoslov; molitev po jedi pa je zahvala za prejete dobrote.

Vroč poletni dan je šel sveta Frančišek z bratom Masejem čez polje. Solnce je pripekalo s tako silo, da sta imela od strašne žeje vsa usta razpokana. Pa sta prišla do košatega drevesa, našla pod njim senčnat kotichek in mrzel studenček, ki je izviral izpod drevesnih korenin. Utrujena sta sedla. Frančišek je vzela iz torbe skorjo suhega kruha, jo pomočil v mrzlo studenčnico in jedel. Pa se mu je pri tem oko zasolžilo in je zajokal. »Oče Frančišek,« je vprašal brat Masej, »zakaj jokaš?« »Oh,« je dejal svetnik, »kako bi ne jokal, če pomislim, kako je Bog dober. Glej, v svoji ljubezni nama je pripravil ta senčni kotichek in studenček v njem in kruha imava seboj. S čim sva pač zaslužila tako očetovsko ljubezen?«

Za skorjico suhega kruha, za senco in mrzlo vodo je bil sveti Frančišek tako Bogu hvaležen. Mi imamo vsak dan vendarle še malo boljše hrano, čeprav je danes marsikje tudi že težko. Ali je naše srce Bogu kaj hvaležno, ko vstajamo od mize? Ali pomislimo, da je Bog tisti, ki daje hrano o pravem času? »Nič

ni tisti, ki seje, in nič ni tisti, ki zaliva — Bog daje raste — tako govori apostol Pavel. Brez božjega blagoslova bi pač nič ne zrastle. Ves trud ljudi bi bil zastonj, če bi Bog ne dal solnca in vetra in dežja. Od božjega blagoslova živimo. K božji mizi sedamo vsak dan.

V nekih krajih imajo lepo navado, da otroci po jedi poljubijo roko staršem, ki so jim jed pripravili. Po vsaki jedi poljubimo roko dobremu Bogu, ako se mu v molitvi za njegovo dobroto zahvalimo.

Sveto pismo nas uči: »Kadar ješ in se nasitiš, glej, da ne pozabiš na Gospoda.«

Sveti Pavel pa nas opominja: »Ali jeste ali pijete, vse delajte v čast in slavo božjo!«

Molitev pred jedjo in po jedi smatrajmo za svojo sveto dolžnost. Opravljajmo jo doma, pa tudi če smo na potu ali pri tujih ljudeh. Če več ne, se vsaj lepo in pobožno pokrižajmo. Pa bo dal dobri Bog, da bomo nekoč sedli za božjo mizo v svetih nebesih, kjer nam bo sam Jezus stregel. Tam bo večni praznik in večna pojedina. Tam bomo vekomaj prepevali: aleluja — hvala Bogu!

Venceslav Winkler:

Križev pot.

*Jezus nese težki križ
na megleno goro,
s križem seje čez ves svet
zlato, zlato zoro.*

*Saj bi se mu nasmehnilo,
ko gre mimo, mimo nas,
saj bi vdano se zjokalo,
ko ima razbit obraz — — —*

*Jezus revni tih smehlja se,
rase, kakor gora siva,
čez goro, čez hribe rase,
skoraj že ves svet pokriva — — —*

Venceslav Winkler:

Žoga.

Pada žoga, pada,
kakor je odšla.

Mišo gleda, gleda:

Res je daleč do neba.

Mišo žogo meče
sem in tja

in jo vrže z mlado roko

skoraj do neba.

Joj, če bi se izgubila
v morju nerazjasnjenih daljav,
če bi v sonce se zadela, ga razbila,
kdo nam potlej bi sijal?

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

Mali traven — april.

»Grahut, danes je velika nedelja!«

»Danes je prvi april, Čeferinova Marjančka!
Za aprila me imaš; nisem bedak, da bi ti verjell!«

»Velika nedelja je, Grahut. Kaj ni bilo sinoči
vstajenje in procesija?«

»Vstajenje in procesija je bila sinoči in Klop-
čičev Tone je »alelujo« nosil, da je bil ves moker:
Šteblajevemu Matijčetu je pa samo za las manjkalo,
da ga ni banderce spodneslo; jaz sem pa »velikega«
gonil, ko so potrkavali, da bi si bil skoraj hrbtenico
ulomil — in danes je prvi april, pa konec in amen in
me ne boš imela za aprila!«

»Hujši si ko težkoverni Tomaž! Slabo posnemaš svetnike! — Nà, piruh, sama sem ga opisala, pa vedi, da je danes velika nedelja!«

»Hohooo! Saj res, danes je velika nedelja!«

2. april. Sv. Frančišku Pavelskemu da nekega dne neapolski kralj Ferdinand I., ki je storil obilo krivic, vpričo svojih velikašev polno skledo zlata, da naj sezida samostan. Toda svetnik ne vzame daru, temveč prostodušno očita kralju, da ne mara tega zlata, ker je »krvav denar«, iztisnjen iz bednega obupanega ljudstva.

Da bi očitek dokazal, vzame en cekin iz sklede, ga prelomi vpričo kralja in glej: iz njega kane kaplja krvi. — Ali ne tečejo vdovi solze po licih in ali ne vpije zoper njega, ki jih izžema? (Sir. 35; 18.)

14. april. Sv. Lidvina je veliko trpela. Bolna je bila 38 let. Bila je lepa in mnogo mladeničev jo je prosilo v zakon. Pa prosila je Boga, da bi ji odvezel njeno lepoto. In Bog jo je uslišal, kakor ni pričakovala. Pri sankanju se vanjo zaleti tovarišica in ji zlomi rebro. Telo ji začne znotraj zatekati, oteklina se razširi na vse truplo, da se je morala deklica plaziti po berglah. Povrh tega se je čutila silno samo in zapuščeno. Pa še vedno huje je bilo: telo ji je začelo znotraj gniti; desno pleče je bilo kar gnilo, da je desnica visela komaj še na eni sami kiti. Na čelu se ji je naredila rana in eno oko ji je popolnoma oslepelo; vsi udje razen leve roke so bili mrtvi in trdi. Spočetka je le težko prenašala vse to trpljenje, pozneje pa ji je spovednik svetoval, naj premišljuje trpljenje Gospoda Jezusa, in tako se je zatopila v to trpljenje, da je pozneje celo rekla: »Četudi bi si z eno

samo zdravamarijo izprosila zdravja, bi ne storila tega, ampak bi prepustila božji volji, naj stori z mano, kar se ji zdi prav.« — Gospod, vaš Bog, vas skuša, da bi se pokazalo, ali ga ljubite ali ne iz vsega srca in iz vse duše. (I. Moz. 13; 3.)

15. april. Sv. Peter Gonzalez je bil kot mlad mož, čeprav stolni dekan, vendar kar precej častihlepen, dasi ni imel drugih posebnih napak. Ob ustoličenju za dekana je jahal krasno opravljenega konja, ves hrepeneč, da bi vse le nanj gledalo in o njem govorilo. Kar zagleda konec ulice veliko množico: Zdaj se velja postaviti! Izpodbode konja. Joj! Konj se spotakne, jezdec: čmok v blato. Občudovanje zijalastega ljudstva se izprevrže v glasen krohot. Ta padeč je pa Petru pomagal do svetniške slave. »Ker me svet tako zasmehuje, se še danes zmaščujem nad njim, in ga zasmehujem tudi jaz!« reče in se odloči, da stopi v red sv. Dominika. — Ker je napuh, ondi je tudi sramota; kjer je pa ponižnost, tam jè tudi modrost. (Preg. 11; 2.)

16. april. Sveti berač Benedikt Labre je nekoč klečal v neki nunski cerkvi nepremično kot kip. Ko ga vidi neka redovnica, se ji zdi, kot da gleda angela klečati. Tudi prednica želi videti tega angela. Pripeljejo ga pred njo. Ko ga zagleda tako vsega raztrganega, pa mirnega in pokojnega, vzdihne neka nuna: »O, ubogi revež!« Dozdaj je sveti berač molčal, ko pa sliši besedo »revež«, naglo zavrne nuno: »Reveže imenujte samo tiste, ki so v peklju, na veke od Boga zavrženil!« — Ko je bogatin trpel v peklju muke, je povzdignil svoje oči in zagledal oddaleč Abrahama in Lazarja v njegovem naročju. In zaklical je: Oče Abraham, usmili se me in pošlji Lazarja, da pomoči konec svojega prsta v vodo in ohladi moj jezik, zakaj silno trpim v tem plamenu. (Luk. 16; 23, 24.)

21. april. Sv. škofa Anzelma je angleški kralj Viljem hudo preganjal, tako da je ta bežal v Rim. Papež povabi svetnika na zbor škofov v Bar l. 1098., kjer naj bi poleg drugih cerkvenih zadev obravnavali tudi zadevo angleškega kralja. Škofje so bili

misli, da je treba s kraljem, ki škoduje Cerkvi, kjer le more, kar najstrože postopati, z najostrejšimi kaznimi, tudi z izobčenjem. Tedaj začne Anzelm milo prositi za kralja. Ta priprošnja moža, ki je moral že toliko pretrpeti od trdovratnega kralja, gane vse in jih napolni s spoštovanjem. — Kdor se hoče maščevati, nad njim se bo Gospod maščeval ter mu bo grehe gotovo pridržal. (Sir. 28; 1.)

24. april. Ko je rimski cesar Dioklecijan krvavo preganjal kristjane, je stopil hrabri junak sv. mučenec Jurij neustrašeno predenj in ga vprašal: »Cesar, kako dolgo boš še divjal z ognjem in mečem zoper kristjane? Kaj le so ti storili? Ne misli, da se bodo zdaj klanjali tvojim bogovom ali jim darovali; molijo pa za cesarstvo k živemu Bogu in so tudi

tebi zvesti in pokorni.« — Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega! (Mat. 22; 21.)

29. april. Svetega mučenca Petra so napadli krivoverci blizu Milana. Eden izmed njih ga mahne dvakrat s sekiro po glavi. Svetnik se zgrudi: moliti začne apostolsko vero, kakor se jo je bil naučil, ko je bil še otrok, pomoči prst v kri, ki mu je vrela iz ran, in zapiše na zemljo: Verujem v Boga Očeta. — Dobri boj sem dobojeval, tek dokončal, vero ohranil.

30. april. Sveto Katarino Siensko so zlobni jeziki obrekli. Zastran tega obrekovanja je bila svetnica kaj užaloščena. Tedaj se ji prikaže Jezus: v desnici je imel zlato krono vso obsuto z biseri in dragulji, v levi trnjevo. Obe ji ponudi, rekoč: »Draga mi hči, z obema kronama boš okronana, toda ne hkrati. Izvoli si sama: ali naj te zdaj v življenju oven-

čam z zlato krono in po smrti s trnjevo, ali hočeš zdaj trnjevo in po smrti zlato?« Katarina odgovori: »Moj Gospod, že lep čas je, kar sem zatajila svojo voljo, da bi spolnjevala tvojo: zato ne gre meni, da bi volila. Če pa zahtevaš, da ti odgovorim, hočem v tem življenju vedno spolnjevati tvojo voljo in iz ljubezni do tebe hočem vsako trpljenje vzeti kakor da je veselje.« — S temi besedami vzame trnjevo krono iz roke Gospodove. — Zgodi se tvoja volja kakor v nebesih, tako na zemlji! (Mat. 8. 10.)

»Grahut, danes je sv. Katarina! Priporoči se ji za pravi um in pamet!«

»Saj res, Marjančka! Se bom! — A prav za prav je prav prava priprošnjica za pravi um in pamet ona Katarina, mučenica, tista z zobatim kolesom! Tisti se priporoči pa ti!«

Marjančka še malo posnema svetnike: je še napuhnjena in noče reči »se bom«, kakor je rekel Grahut.

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Jožko.

7. Jožko in Jezušček.

Dragi otroci! Na sliki vidite Jožka, da drži v roki Jezuščka. Par tednov pred smrtjo smo ga na ta način slikali. Že takrat sem mislil na vas, Angelčkarji, da vam bom Jožkovo življenje popisal. In prav danes vam bom pokazal, kako po pravici drži Jožko Jezuščka v naročju. Saj sta bila res velika prijatelja.

Nad vse je Jožko ljubil Jezusa v sv. Rešnjem Telesu. Nikdar ni mogel pozabiti tistega srečnega dne, ko je bil v Cerknici, kamor spada rakovska

šola, pri prvem sv. obhajilu. Kolikokrat je zlasti v boleznih o tem govoril. Tistikrat je bil tudi sprejet v Marijin vrtec, katerega svetinjico je vedno s takim ponosom nosil na prsih. Tudi takrat ni nanjo pozabil, ko smo ga prevideli. Tudi tisto obleko je ob tej priliki oblekel, kot jo je nosil na dan prvega sv. obhajila. — Po prvem sv. obhajilu je prejemal sv. zakramente vsakih 14 dni. Koncem lanskega majnika pa je opešal. Začele so ga napadati nevarne slabosti. Zato smo ga že takrat prvič prevideli, čeprav še ni za stalno ležal. Ves srečen je bil tisti dan. Rekel je: »Sv. maziljenje in papežev blagoslov sta mi pomagala.« — In res. Proti vsakemu pričakovanju se je okrepil tako, da je mogel na praznik Vnebohoda še enkrat v cerkev k sv. maši in med prvoobhajanci k

sv. obhajilu. — Ko je popolnoma opešal, sem ga vsakih 14 dni obhajal na domu. To so bili za Jožka prazniki nebeškega veselja. — Nekoč se je po sv. obhajilu zagledal v lepo sliko svojega patrona sv. Jožefa, ki pestuje Jezuščka. Tedaj je rekel: »Jaz bi tudi rad Jezuščka v naročju držal kot ga ima sv. Jožef.« Ko so mu rekli, da ga ima v srcu, je dejal: »Je že res, pa bi ga imel rad tudi v rokah.« Ta pogovor mi je dal povod, da sem mu prinesel mali kipec Praškega Jezuščka iz voska. Rekel sem mu, naj ugane, kaj sem mu prinesel. Ko ni uganil, sem mu zavitek dal, naj ga sam odvij. Od veselja mu je zastala beseda, posebno, ko je zvedel, da je Jezušček za vedno njegov. Od tega dne naprej je bil Praški Jezušček Jožkov stalni tovariš in tolažnik v trpljenju. Atek mu je pribil na steno ob postelji drevesno gobo in nanjo postavil kipec. Deček je silno pazil nanj, da bi se ne umazal. Zato ga ni smel nihče vzeti v roke. Kadar pa so njega napadle bolečine, je bilo prvo, da je prosil za Jezuščka. Pobožno ga je vzela v roke, ga poljubil in ga ljubeznivo gledal. Kaj sta se ob takih trenutkih pogovarjala, sta vedela le Jožko in Jezušček. Dostikrat mu je pri tem roka omahnila. Tedaj mu je Jezuščka držala mama, ali pa ga je položila poleg glave malega trpina. Nekoč so ga obšle smrtne težave. Vse mu je odpovedalo, glava je omahnila na stran. Mislili smo, da se bliža smrt. Mamica mu je pred obrazom držala Jezuščka. Tedaj se je Jožko spet zavedel. Sklonil se je k mami in zašepetal: »Mamica, Jezušček je moj, samo moj!«

Že sem omenil, kako rad je Jožko prejemal sv. obhajilo. Pa tudi druge je k temu navajal, da je napravil Jezusu veselje. Spet piše njegov šolski tovariš Kavčič Janko: »Joško je tudi rad zahajal k sv. obhajilu, ter tudi nas nagovarjal, da smo šli ž njim.« Zlasti je seveda pazil, da so domači bili redno pri sv. obhajilu. Posebno atu je večkrat prigovarjal, naj gre k sv. zakramentom večkrat. In spet ga je ata ubogal. Tako je šla n. pr. lansko cvetno nedeljo cela družina k sv. obhajilu. Ko pridejo domov, skoči Jožko na stol, objame ateka in ga poljubi ter reče:

»Ata, še nikdar te nisem imel tako rad kot danes, ker si me ubogal. Tako je prav: Oče mora skupno z družino hoditi k sv. obhajilu.«

Kaj mislite, ljubi otroci, zakaj sta se Jožko in Jezušček tako razumela. Naj vam razodenem to skrivnost: Jožko si je ohranil krstno nedolžnost in čistost neomadeževano. Zato so se nad njim izpolnile Jezusove besede: Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali. (Dalje.)

Mirko Kunčič:

Vihravi jezdec.

Stol zajahal je Andrejček:

»Hopla hop, konjiček!

*Brž ponesi v daljno mesto
me, kjer je moj striček.*

*Z vsem najboljšim, kar premore,
on nama postreže:
tebi z ovsem, meni torte
velik kos odreže.*

*Ali bova se mastila!
Dirjaj na vso moč,
moj konjiček, da dospeva
v mesto še pod noč.«*

*Stol zajahal je Andrejček,
reklo je: štrbunk! —
in na tleh vihravi jezdec
ležal je poln bunk...*

Marija Kmetova:

Živ—žav.

(Konec.)

Mama hoče pravkar vstati, pa se Blažek zbudi, na široko razpre oči in reče:

»Mama, tisti konj je kriv, veš.«

»Kako ti je, Blažek? Imaš vročico?« Položi mu roko na čelo. »Menda je nimaš,« zamrmra potolažena. »Pa ni konj nič kriv, veš,« nadaljuje, »ti sam bi bil moral paziti.«

»Zakaj pa konj ni pazil? Kar name je šel. Prav nič ne maram konja, veš. Jaz ga ne bi povozil, nikoli ne,« govori Blažek. Mama si misli: »No, jecljal že ne bo in tudi v glavi ni zmešan.«

»Mama,« reče spet Blažek, »kar vstal bom.«

In že plane pokonci, da se strese postelja.

Spet je mama potolažena, ko vidi, da ima zdrave roke in noge.

»Mama,« govori spet Blažek, »zdaj znam že žogo brcati. Poglej!« In kot bi trenil, je na tleh in brca čevlček in se vrti in poskakuje.

»Blažek,« vzklikne mama, »ne smeš! Zdaj moraš mirno ležati, da se pozdraviš.«

»Oh, mama, saj sem zdrav!« reče Blažek. »Le poglej, kako se znam postaviti na glavo!« In že se kreči in postavlja na glavo.

»Križ božji,« pravi mama, »le kako, da ti nič ni? Le čakaj, boš pa tepen, ker si ušel od doma!«

»Saj nisem ušel,« se začudi Blažek in zleze mami v naročje.

»Kako da nisi?«

»Z Marjanco sva se šla igrat. Pa veš, pri Marjanci nimajo slona.«

»Zakaj pa slona?«

»Ker bi bilo imenitno, ali ne? Ali bi ti dovolila slona? Daj no, mama, bi ga kupila?«

Mama se zasmije, pozabi na kazen in reče:

»Kako bi le mogel slon v hišo! Saj bi jo podrl!«

»Ne velikega slona, veš! Majčkenega, veš, takegale, kakor kužek.«

»Takah pa ni. In saj si ti pri hiši ko kak slonček, ko je toliko dela s teboj,« reče mama in pogleda Blažkov nos.

»Kar stran daj obvezo,« pravi Blažek, »sem že zdrav.«

»Saj ti res nič ni,« reče mama tiho in je vesela.

»Zdaj pa kar grem,« hiti Blažek.

In čez pol ure sedi že na gugalnici na vrtu, se smeje, vpije in prepeva na ves glas. Šele ko se zmračí, je utrujen, da zaspi. Tak je Blažkov dan.

In tak je Blažek skoraj vsak dan. Uboga mama!

Botra Neža pripoveduje.

Šel na lov je Jakec Spakec
v gozd zeleni.

Plašno zajček je zacvilil:

»Jojme meni

Če ujame krvoločni

lovec me,

s kožo in kostmi gotovo

me požre.«

Tudi volk in očka medved
sta se zbala:

v smrtni grozi dalje v hosto
sta zbežala — — —

»Kaj ujel je hrabri lovec,
botra Neža?«

Nič, hoho; ustrašil se je —
deda ježa.

Marijin vrtec.

Kako je pri Sv. Križu. Velecenjni g. urednik! Oprostite, da Vas nadlegujem s tem dopisom:

Naša nadžupnija Sv. Križ leži blizu zdravilišča Rogoške Slatine. Zdravilišče Rog. Slatina je znano daleč po svetu. Tukaj izvirajo trije vrelci: Tempel, Styria in Donat. Semkaj se pride zdraviti mnogo ljudi, iz raznih krajev. Če prideš poleti v Slatino, slišiš mnogo čudnih govoric. Poleti imamo tudi godbo, da malo razveseljuje tujce in domačine.

Toda sedaj Vam hočem povedati kaj o naši nadžupniji. Našo župnijsko cerkev je blagoslovil naš nepozabni škof Slomšek. Notranjščina cerkve je zelo lepa. Ima tri oltarje in štiri vrste klopi. Imamo tudi Društveni dom, v katerem se vrše lepe igre. Tudi jaz sem že igral v Društvenem domu več igric, n. pr. »Blaže in Nežica v nedeljski šoli«, »Ivčkove sanje« in druge. V Marijinem vrtcu sem že četrto leto. Imamo vzorna mladinska voditelja č. gg. Čaterja in Sunčiča. Tudi pesnik in pisatelj Silvin Sardenko nam spišejo kako lepo igrico. (Meni jih pošlji, da jih dam v »Angelčka«. Ur.)

Brezmadežna naj razgrne čez vse nas otroke pri Svetem Križu v Rogoški Slatini svoj plašč in nas naj s svojim Sinom blagoslavlja.

Še enkrat Vas, g. urednik, pristrčno pozdravljam. Pelko Franc, učenec 6. razr., Sv. Križ.

Frančeki Krumpak se zahvalim za pisemce in pozdravi jo. — Urednik.

Št. Jernej. Prečastiti gospod urednik! Tudi mi otroci Marijinega vrtca v Št. Jerneju se oglasimo v našem Angelčku. Kar dosti, skoro vsi, smo v Marijinem vrtcu in prav zvesto ljubimo svojo nebeško mater Marijo. Shod imamo vsk mesec, ki se ga otroci zelo veselimo in redno udeležujemo (Lepo!) Gospod voditelj povedo marsikaj poučnega in zabavnega. Tudi v Št. Jerneju smo imeli letos sprejem; veselili smo se ga vsi, najbolj pa tisti, ki so bili sprejeti. Ker nas je precej lepo število, smo se razdelili v dve skupini. Življenje Marijinih otrok se prav lepo razvija. Čez sedemsto otrok se je udeležilo Marijinega vrtca, ko nas je obiskal sveti Miklavž. Na Angelček in Vrtec smo naročeni. Otroci se ju zelo veselimo, ker nam zelo ugajata. Gospod urednik, lepo se Vam zahvaljujem za Vaš trud, ki ga imate z urejevanjem Angelčka in Vrtca. Vse otroke iz Marijinega vrtca širom dravske banovine lepo pozdravljam. Vam urednik pa želim veliko božjega blagoslova pri delu. (Za kak »Očenaš« Vas prosim. Ur.)

Vas pozdravlja in prosi, da to pisemce priobčite, (sem ga! Ur.) Zidarič Antonija, učenka III. razr. v. n. šole.

Št. Jernej na Dolenjskem. V Št. Jerneju imamo Marijin vrtec že več let. Zbiramo se vsakih štirinajst dni v cerkvi, včasih pa tudi v društveni dvorani. Lansko leto smo imeli izlet na Stopno, ki smo se ga zelo veselili. Udeležili smo se ga vsi otroci Marijinega vrtca iz Kostanjevice, Škocjana, Bučke Rake in mi iz Št. Jerneja. (Ko listja in trave vas je bilo. Slike pa le nisem nobene dobil. Ur.)

Kakor smo se veselili izleta na Stopno, smo se tudi užalostili, ko je nas obiskala smrt in vzela Pavlič Marijo. Dobra je bila, kar je pričal njen pogreb, ki smo se ga udeležili skoro vsi iz Marijinega vrtca. Ob odprtem grobu so pa še g. katehet za slovo imeli govor. Pozdravljamo otroke v Marijinih vrtcih širom naše Slovenije. Posebno pozdravimo Vas, g. urednik. (Hvala! Ur.) Hosta Frančiška, učenka II. razr. v. n. šole.

Uganke.

1. Posetnica.

(Senegačnik Jurij, Ljubljana.)

JOŽE VINICER

Kaj mu je posel?

2. Zločinec.

(Artnak Anton — Škofja Vas.)

3. Kvadrat.

(Makovec Rajko, Vič.)

Besede pomenijo:

1.	A	A	A	A	A	D
	E	I	I	J	K	K
	K	K	K	K	L	L
	L	M	M	N	N	O
	O	O	O	O	R	R
	R	S	S	V	V	Z
1. poljska rastlina — ptič,
 2. plakanje — rastlina za platno,
 3. vidiš na razburkanem morju — lunin pojav,
 4. govedo — Izidor (okrajš.),
 5. vodna žival — nota >e< zvišana,
 6. je v cerkvi — >eden< po[ri]bniško.

III. II.

Od I.—II. in od III.—IV. lep izrek.

Rešitve in imena rešilcev priobčimo v 9. številki. V 7. številki so bili trije izžrebani. Naj se oglasijo in povedo, kaj žele za nagrado.

Pretepača.

1. Kikeriki! — vse se me boji!

2. Mekekeke — jaz prav nič ne.

3. — — — — —

»Angelček« stane za vse leto Din 5.—.

Lastnik »Pripravniški dom« v Ljubljani. — Urednik Vinko Lavrič v Ljubljani, Resljeva cesta 11. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7. — Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).